

จดหมายข่าวสถาบันวิจัย

ภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

Research Institute for Languages and Cultures of Asia
Mahidol University

ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๑ : มกราคม - มีนาคม ๒๕๕๓

Vol. 31 No. 1 : January - March 2010

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ปีงบประมาณ 2553-2556

แนะนำผู้บริหารใหม่

รองศาสตราจารย์ **ดวงพร คำบุญวัฒน์**

Assoc. Prof. Duangporn Kamnoonwatana

ตำแหน่ง **ผู้อำนวยการ**

คุณวุฒิ M.A. (Communication) Western Michigan University, USA

รองศาสตราจารย์ ดร. **เสาวภา พรศิริพงษ์**

Assoc. Prof. Dr. Saowapa Pornsiripongse

ตำแหน่ง **รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนและพัฒนาคุณภาพ**

คุณวุฒิ ศศ.ด. (พัฒนศาสตร์) มหาวิทยาลัยขอนแก่น

อาจารย์ ดร. **สิรินทร พิบูลภานุวัตร**

Dr. Sirintorn Bhikulphanuvatt

ตำแหน่ง **รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร**

คุณวุฒิ น.ด. (การสื่อสารระหว่างบุคคล)

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (หลักสูตรนานาชาติ)

อาจารย์ ดร. **ขวัญจิต ศศิวงศาโรจน์**

Dr. Kwanchit Sasiwongsaroj

ตำแหน่ง **รองผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและวิชาการ**

คุณวุฒิ ปร.ด. (ประชากรศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล

อาจารย์ **สุนิดา ศิวปฐมชัย**

Lect. Sunida Siwathomchai

ตำแหน่ง **รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร**

คุณวุฒิ ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

มหาวิทยาลัยมหิดล

อาจารย์ ดร. **ธีรพงษ์ บุญรักษา**

Dr. Theeraphong Boonrugs

ตำแหน่ง **ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนาทรัพยากรบุคคล**

คุณวุฒิ ปร.ด. (บริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เรียนนั่ง ของ ฉางชา (Changsha)

อนันต์ สบถุชย์*

เมื่อเอ่ยถึงประเทศจีนหรือชื่อเต็มว่า สาธารณรัฐประชาชนจีน หลายคนที่ไม่รู้จัก ผู้เขียนได้มีโอกาสเดินทางไปเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านดนตรีและนาฏศิลป์ไทยหลายครั้ง เริ่มตั้งแต่ คุณหมิง ลีเจียง ปักกิ่ง ฉางชุน ซื่ออัน และฉางชา แต่ละเมืองจะมีประวัติศาสตร์อันเก่าแก่ บางเมืองได้รับการอนุรักษ์ให้ขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกโลก รวมทั้งเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกด้วย เช่น กำแพงเมืองจีนที่หลายคนใฝ่ฝันอยากจะไปเดินบนกำแพงสักครั้ง

เมื่อวันที่ 20-31 สิงหาคม 2552 ผู้เขียนได้รับเชิญ จากคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ให้ร่วมเดินทางไปเผยแพร่ดนตรีและนาฏศิลป์ไทยที่เมืองคุนหมิง และเมืองฉางชา ในงานเทศกาลอาหารไทยและการแสดงทางวัฒนธรรม ซึ่งกงสุลใหญ่ ณ นครคุนหมิงเป็นผู้จัด มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมชื่อเสียงด้านวัฒนธรรมของประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายในประเทศจีนตามนโยบายการทูตวัฒนธรรม

ฉางชา (CHANGSHA) เป็นเมืองหลวงของมณฑลหูหนาน (HUNAN) อยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีน เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งหนึ่งของจีน โดยเฉพาะพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ที่แสดงการค้นพบสุสานโบราณ พบศพสตรีที่มีความสมบูรณ์ มีเส้นผมเป็นประกาย ผิวหนังกล่อมเนื้อยังอ่อนนุ่ม ข้อต่อยังใช้ได้ และมีอวัยวะภายในครบ พร้อมทั้งเครื่องใช้และสิ่งของต่างๆ ที่ใช้ในสมัยโบราณ

ด้วย นอกจากนี้ยังเป็นเมืองเกิดของบุคคลสำคัญของผู้นำจีนหลายคน เช่น บ้านของประธานพรรคคอมมิวนิสต์ เหมาเจ๋อตง ซึ่งปัจจุบันได้จัดเป็นพิพิธภัณฑสถานให้คนเข้าไปชมอีกด้วย

บริเวณที่ผู้เขียนและคณะได้พักเป็นย่านที่มีร้านค้าและศูนย์การค้าเป็นจำนวนมาก มีถนนคนเดินทั้งกลางวันและกลางคืน โดยเฉพาะกลางคืนจะมีร้านค้าตั้งขายของมือสอง และของใหม่ตามทางเท้าบริเวณสี่แยกตั้งแต่ 4 ทุ่ม ถึง ตี 2 ทุกวัน คนจะมาซื้อกันชนิดไหลไปไหลมาแทบจะหยุดต่อรองราคากันไม่ได้ สาเหตุที่คนมาซื้อของกันมากในตอนกลางคืนเพราะกลางวันอากาศร้อนมาก ช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน อุณหภูมิประมาณ 38°C ขึ้นไป แต่ถ้างถึง 40°C ทุกคนจะได้หยุดงานโดยได้รับเงินตามปกติ แต่อุณหภูมิไม่เคยถึง 40°C ที่สูงสุดประมาณ 39.5°C ทุกคนเลยไม่ได้หยุดงาน (ข้อมูลจากไกด์)

ถนนคนเดินผู้เขียนประทับใจและแปลกใจที่เห็นสิ่งที่จัดแสดงเป็นพิพิธภัณฑสถานกลางแจ้งให้คนรุ่นใหม่รวมถึงนักท่องเที่ยวได้เห็นวิถีชีวิต การละเล่นของเด็ก ๆ ซึ่งในสมัยหนึ่งเคยเล่นกัน ผู้เขียนไม่ทราบว่าเด็กสมัยนี้ยังเล่นกันอยู่หรือไม่ เช่น ลูกข่าง ลูกล้อ ตั้งแต่รวมถึงร้านอาหารที่เป็นหาบเร่ เช่น เต้าหู้ทอด และอาชีพบางอาชีพที่ปัจจุบันไม่ได้ทำแล้ว เช่น ช่างซ่อมกระทะ ช่างซ่อมรองเท้า ช่างลับมีด ช่างตัดผม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถูกหล่อด้วยทองเหลืองรมดำขนาดเท่าตัวจริง ยึดด้วยสกรูอย่างแข็งแรง นักท่องเที่ยวรวมถึงคณะของเราอดที่จะถ่ายรูปกันไม่ได้ ผู้เขียนอยากเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในประเทศไทยบ้าง อย่างน้อยก็เป็นสิ่งเตือนใจให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและรากเหง้าของตัวเองบ้างไม่มากก็น้อย

* อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียนรู้จากการสร้างอัตลักษณ์ในศาสนาซิกข์

นายนำพงศ์ ภูมิสุข*

“ศรีคุรุสิงห์สภา” สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนคุรุทวารหรือประตูสู่พระเจ้าของชาวซิกข์ จึงไม่น่าแปลกใจที่บรรดาชาวซิกข์ที่อาศัยอยู่ในเมืองไทยและที่มาจากต่างประเทศ หลากหลายวัย หลากหลายอาชีพจะเดินทางมายังที่นี่เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาอย่างไม่ขาดสายตลอดทั้งวัน ชาวเจ้าได้ประจักษ์แก่สายตาตนเองถึงพลังแห่งความศรัทธาในศาสนาซิกข์ของบรรดาซิกข์ศาสนิกชนทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้จึงนำไปสู่การตั้งคำถามในประเด็น “การสร้างอัตลักษณ์ในศาสนาซิกข์” ที่แม้ว่าจะผ่านกาลเวลามาหลายร้อยปีวิถีปฏิบัติของชาวซิกข์ก็ยังคงดำรงอยู่สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ศาสนาซิกข์กับการสร้างอัตลักษณ์

คำว่า “ซิกข์” นั้นตรงกับภาษาบาลีว่า ลิกขา อันหมายถึงการศึกษา ผู้ศึกษาหรือผู้ใฝ่ศึกษา ใฝ่เรียนรู้ ชาวซิกข์นั้นมีความรักศรัทธาอย่างสูงสุดใน **วาเฮ่คุรุ** (พระเจ้าในศาสนา) และศาสนาวาทของพระศาสดาทั้งสิบองค์ในพระมหาคัมภีร์คุรุครันถ์ซาฮิบ จนอาจกล่าวได้ว่าคุรุหรือคุรุของชาวซิกข์ คือ พระเจ้า องค์คุรุ และพระคัมภีร์นั่นเอง ศาสนาซิกข์ถือกำเนิดขึ้นในบริเวณแคว้นปัญจาบท่ามกลางความขัดแย้งที่ก่อตัวขึ้นภายใต้การปกครองของกษัตริย์นักรบมุสลิม โดยประสานแนวคิดระหว่างศาสนาฮินดูและอิสลามเข้าไว้ด้วยกัน อันเป็นจุดมุ่งหมายประการหนึ่งในการที่จะสร้างความสมัคสมานสามัคคีของผู้คนทั้งสองศาสนา ในขณะที่อีกด้านหนึ่งในห้วงเวลาที่ศาสนานี้ถือกำเนิดขึ้นอยู่ในภาวะสงคราม ศาสนาซิกข์จึงมีอีกด้านหนึ่งที่แสดงออกถึงการเป็นศาสนาของเหล่าผู้กล้าและนักรบด้วยเช่นกัน ผู้ให้กำเนิดศาสนาซิกข์คือพระศาสดาคุรุนานักเดวญี ท่านคุรุได้วางรากฐานการปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างอันงดงามของการดำรงชีวิตในกรอบศีลธรรมและมีบทบาทอันเข้มแข็งในทางโลกควบคู่ไปด้วย

ตราสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของศาสนาซิกข์

การถือกำเนิดขึ้นของศาสนาซิกข์ภายใต้การนำของคุรุนานัก เดวญี จนมาถึงปัจจุบันสิ่งที่ยังคงอยู่อย่างเด่นชัดคืออัตลักษณ์ของศาสนาซิกข์ซึ่งสามารถพบเห็นได้ไปตั้งแต่การแต่งตัวตามหลักปัญจกะการ ตราสัญลักษณ์รูปดาบไขว้ ตลอดจนสุวรรณวิหาร เป็นต้น

หลักปัญจกะการ

ชาวซิกข์นั้นมีเอกลักษณ์ที่เด่นชัดอย่างหนึ่งที่เป็นที่สังเกตได้คือการโพกผ้าและไว้หนวดเคราดูน่าเคร่งขรึม แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งไปกว่านั้นจะพบว่าชาวซิกข์นั้นจะยึดถือหลักปัญจกะการ หรือที่มักเรียกว่าหลัก 5 ก ที่ประกอบไปด้วย เกศา, กังฆะ, การ่า, กาซ่า และกิริปาน ทั้ง 5 สิ่งนี้ล้วนมีความหมายในทางศาสนาแฝงอยู่ด้วยทั้งสิ้น ชาวซิกข์ส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามหลักปัญจกะการอย่างเคร่งครัดจนเป็นที่ปรากฏอย่างชัดเจนถึงความศรัทธาในผู้นับถือศาสนาซิกข์ อันแสดงให้เห็นอัตลักษณ์ที่มั่นคงในศาสนาซิกข์

คันด้า (สัญลักษณ์ดาบไขว้ วงจักร และดาบสองคม)

คันด้าเป็นสัญลักษณ์ในศาสนาซิกข์ที่เป็นรูปดาบคู่และตรงกลางเป็นดาบสองคม ล้อมรอบด้วยรัศมีเป็นวงกลม สัญลักษณ์ดังกล่าวแสดงออกถึงการปกป้องและพิทักษ์ศาสนาซิกข์จากศัตรูทั้งหลาย เนื่องจากการกำเนิดขึ้นของศาสนาซิกข์ในช่วงเวลานั้นเกิดสงครามทางศาสนาทำให้มีการรบพุ่งอยู่ตลอดเวลา การจับอาวุธขึ้นต่อสู้จึงเป็นอุดมการณ์สูงสุดเพื่อรักษาศาสนา คันด้านี้เปรียบได้กับสัญลักษณ์ที่เป็นสากลในศาสนาซิกข์ที่จะคอยย้ำเตือนให้ระลึกถึงความกล้าหาญของนักรบชาวซิกข์ผู้เสียสละแม้กระทั่งชีวิตเพื่อปกป้องศาสนาจากผู้รุกราน

ฮัรมันดิรซาฮิบ (สุวรรณวิหาร)

ฮัรมันดิรซาฮิบ หรือ สุวรรณวิหาร หมายถึงวิหารของพระเป็นเจ้า ตั้งอยู่ในเมืองอมฤตสระ รัฐปัญจาบ สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนสัญลักษณ์แห่งความเชื่อมั่นทางด้านจิตใจและขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวซิกข์ เป็นความมุ่งหมายสูงสุดในการที่ชาวซิกข์จะไปทำการสักการะพระคัมภีร์และระลึกถึงองค์คุรุทั้ง 10 รวมไปถึงการได้ลงไปชำระร่างกายในสระน้ำรอบสุวรรณวิหารอันเปรียบได้กับการชำระร่างกายเบื้องต้นจากสิ่งไม่ดีทั้งปวงและเป็นจุดเริ่มต้นในการชำระจิตใจให้บริสุทธิ์เพื่อสามารถเข้าถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

สุวรรณวิหาร ศูนย์รวมน้ำใจของชาวซิกข์

ตัวอักษรปัญหาที่ใช้สอนแก่ชาวซิกข์

* นักศึกษาหลักสูตรวัฒนธรรมและการพัฒนา สาขาพิพิธภัณฑศึกษา บทความนี้ เรียบเรียงจากรายงานวิชา วทวศ 534 การจัดการและการอนุรักษ์วัตถุพิพิธภัณฑ

บทสรุปจากการสร้างอัตลักษณ์ร่วมสู่ชุมชนในจินตนาการของชาวซิกข์

การสร้างอัตลักษณ์ร่วมของผู้ที่นับถือศาสนาซิกข์ได้นำไปสู่ผลลัพธ์อันสัมฤทธิ์ที่แสดงให้เห็นถึงทุกพื้นที่ที่ศาสนาได้เข้าไปมีส่วนในการประกอบสร้างความหมายในทุกๆพื้นที่ เช่นในมิติของพื้นที่ทางกายภาพที่ปรากฏเป็นรูปธรรมอย่าง การปฏิบัติตามหลักหลักปัญจการ รูปสัญลักษณ์รูปดาบไขว่ ตลอดจนสุวรรณวิหาร สถานที่สำคัญทางศาสนา ฯลฯ นอกจากนี้ยังได้สถาปนาพื้นที่แห่งความเป็นซิกข์ขึ้นมาในจิตใจของผู้ที่นับถือศาสนา ซึ่งเป็นพื้นที่แห่งการปฏิบัติกรที่เชื่อมโยงไปสู่ชุมชนในจินตนาการของชาวซิกข์ทุกคน

ดังนั้นศาสนาซิกข์จึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับหมู่มวลชาวซิกข์ เป็นทุกอย่างที่ในวิถีชีวิต เป็นแนวทางปฏิบัติที่จะสอนให้ห่างไกลจากสิ่งชั่วร้าย และเข้าถึงสัจธรรมสูงสุดที่พระศาสดาได้วางแนวทางปฏิบัติเอาไว้ดังคำกล่าวที่ว่า “ลัตย ศรี อกาล พระผู้เป็นเจ้าของจริง” และในทุกครั้งที่พี่น้องชาวซิกข์ทักทายกันด้วยประโยคนั้นๆ ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าของจริงสถิตย์อยู่กับพวกเขาตลอดไป

ขอแสดงความยินดีกับ

ศาสตราจารย์ ดร.สมทรง บุรุษพัฒน์

ในโอกาสที่ผลงานวิจัยเรื่อง

“การเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาตระกูลไท กะได”

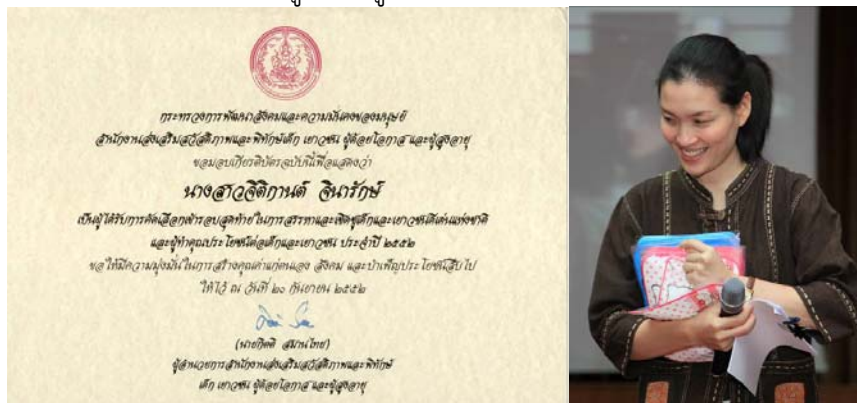
ได้รับรางวัลผลงานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ จากการตัดสินรางวัลผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี พ.ศ. 2552

และ

คุณจิตติกานต์ จินารักษ์

นักวิชาการดนตรีไทย ศูนย์ข้อมูลวัฒนธรรมดนตรีไทยและเอเชียอาคเนย์

เป็นผู้ได้รับการคัดเลือก (จากทั่วประเทศ) เข้ารอบสุดท้าย

ในการสรรหาและเชิดชูผู้ทำคุณประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน ประจำปี พ.ศ. 2552

ภาพเป็นข่าว*

20 มกราคม 2553

สถาบันฯ จัดกิจกรรมร้องรำทำเพลงที่เรือนไทย ครั้งที่ 56 โดยมีการขอเมืองและพ่อนแอ่นโกศัย คณะละอ่อนแป้ "สืบสานตำนานพื้นบ้าน สื่อสารสุขภาพ ขอเวียงโกศัย" โดยสภาเด็กและเยาวชนตำบลเหมืองหม้อ อำเภอเมืองฯ จังหวัดแพร่ องค์การบริหารส่วนตำบลเหมืองหม้อ อ.เมือง จ.แพร่ ณ อาคารเรือนไทย (ระเบียบ คุณะเกษม)

28 - 29 มกราคม 2553

สถาบันฯ จัดการอบรมเรื่อง "สัทศาสตร์ปฏิบัติเพื่อการออกเสียงที่ดีกว่า" รุ่นที่ 17 โดย รองศาสตราจารย์อมร แสงมณี ณ ห้อง 316

28 - 29 มกราคม 2553

สถาบันฯ จัดการบรรยายเรื่อง "บาอูล: ดนตรีศักดิ์สิทธิ์ของชุมชน (โลก)" โดย คุณวิริยะ สว่างโชติ ณ ห้อง ณัฐ ภมรประวัตติ

2 กุมภาพันธ์ 2553

สถาบันฯ จัดกิจกรรม "รวมพลังยูววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นภาคกลาง" ณ ห้องประชุมอาคารอเนกประสงค์ ชั้น 2

16 กุมภาพันธ์ 2553

สถาบันฯ จัดพิธีปิดโครงการ "รักษ์ดนตรีไทย" ครั้งที่ 8 ณ อาคารเรือนไทย (ระเบียบ คุณะเกษม)

17-18 กุมภาพันธ์ 2553

สถาบันฯ รับการเยี่ยมชมสำรวจจาก คณะกรรมการ (MUQD)

24 กุมภาพันธ์ 2553

สถาบันฯ จัดการเสวนาหัวข้อ "เรื่องเล่าหลากหลาย สไตส์หนุ่มเมืองจันทน์" โดย คุณสรกมล อุดุลยานนท์ หรือ หนุ่มเมืองจันทน์ ณ ห้อง ณัฐ ภมรประวัตติ

*รวบรวมโดยนางสาวศศิฑา จันทโรชิตพัฒนะ นักประชาสัมพันธ์ ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

26 กุมภาพันธ์ 2553

สถาบันฯ จัดการเสวนาหัวข้อ **ธรรมะกับการใช้ชีวิตเชิงบวก**
โดยคุณแทนคุณ จิตอิสระ ณ เรือนไทย (ระเปียบ คุณะเกษม)

2 มีนาคม 2553

ผู้อำนวยการและบุคลากรสถาบันฯ ไปร่วมงาน
“41 ปี วันพระราชทานนามมหาวิทยาลัยมหิดล”
ณ สำนักงานอธิการบดี

10 มีนาคม 2553

สถาบันฯ จัดการเสวนาหัวข้อ **"กิจกรรมต้องทำพื่ออาร์"**
โดย คุณสรกล อุดลยานนท์ หรือหนุ่มเมืองจันทน์
ณ ห้อง ณัฐ ภูมิประวดี

17 มีนาคม 2553

สถาบันฯ จัดกิจกรรมร้องรำทำเพลงที่เรือนไทย ครั้งที่ 57
ตอน กระเหรี่ยงกองมิ่งทะเล ณ เรือนไทย (ระเปียบ คุณะเกษม)

22 มีนาคม 2553

สถาบันฯ ประชุมเรื่อง **การทำแผนยุทธศาสตร์** ณ ห้อง
ประชุมอเนกประสงค์ ชั้น 2

25 มีนาคม 2553

สถาบันฯ จัดพิธีเปิดโครงการ
“ค่ายภาษาและวัฒนธรรมภาคฤดูร้อน”
รุ่นที่ 11 ณ ห้อง ณัฐ ภูมิประวดี

แนะนำบุคลากรใหม่

นายยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ

Mr.Unionsasmeeta Samor
ตำแหน่ง นักปฏิบัติการวิจัย
คุณวุฒิ M.A. (Malay Language)
ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552

นายสุทธิลักษณ์ สูงห้างหว้า

Mr.Suttalak Soonghangwa
ตำแหน่ง นักเอกสารสนเทศ
คุณวุฒิ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (เทคโนโลยีการศึกษา)
ตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2553

“ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นพื้นที่ภาคกลาง”

เชาวน์มนัส ประภักดี*

การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เป็นการศึกษาถึงเรื่องราวของผู้คนตัวเล็กๆ ที่อยู่ท่ามกลางกระแสสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ดังนั้นเรื่องราวในอดีตของท้องถิ่นที่มีการสืบต่อกันมาผ่านคำบอกเล่าจึงมิได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ และนับวันจะเลือนหายไปจากความทรงจำของผู้คน เช่นเดียวกับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นภาคกลาง ที่ถือว่าเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่อุดมไปด้วยเรื่องราวอันหลากหลายทางประวัติศาสตร์ ด้วยปัจจัยสำคัญในการเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เป็นศูนย์กลางการค้าขายแลกเปลี่ยน เป็นแหล่งอารยธรรม และเป็นศูนย์กลางของอำนาจทางการเมือง แต่ด้วยระบบการศึกษาไทยในปัจจุบัน ที่เน้นให้เยาวชนเรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว จึงทำให้ไม่รู้เรื่องราวท้องถิ่นใกล้ตัวของตน ดังนั้นจึงส่งผลให้เยาวชนในปัจจุบันขาดความรักและความผูกพันต่อท้องถิ่นของตน

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นจึงเป็นวิธีการที่สำคัญอันจะช่วยให้เยาวชนมีสำนึกรักตระหนักถึงคุณค่าและเป็นการสร้างความผูกพันให้กับท้องถิ่นของตนได้อีกทางหนึ่ง

ในช่วงระยะเวลาแปดเดือนที่ผ่านมา นับตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2552 เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนใน 7 จังหวัดของพื้นที่ภาคกลาง คือ จังหวัดนครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี กาญจนบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาครและสุพรรณบุรี ได้มีโอกาสสร้างทักษะการวิจัย ผ่านการศึกษาประวัติศาสตร์และเรื่องราวในท้องถิ่นของตนเอง ตามโครงการความร่วมมือระหว่าง สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) กับ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ดำเนินการไปพร้อมๆ กันกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ

ตลอดระยะเวลาดำเนินงานนั้น โครงการได้ดำเนินการเสริมทักษะเพิ่มเติมความสามารถด้านการวิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นให้กับครูที่ปรึกษาและนักเรียน โดยการจัดให้มีการเข้าค่ายสำหรับนักเรียน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปตามโรงเรียนต่างๆ ใน 7 จังหวัด มีการจัดประชุมหนุนเสริมความรู้เพื่อครูที่ปรึกษาได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้วิธีการทำงานด้านการวิจัยซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้ทั้งครูที่ปรึกษาและนักเรียนผู้ทำวิจัย ได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือวิจัย ในการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นตนเองอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องที่สุด

“...ชุมชนของหนูเปลี่ยนแปลงไปมากมาย หลังจากสงครามมหาเอเชียบูรพา...ในงานวิจัย หนูได้ข้อมูลจากคุณตาชาวมลายู วัย 82 ปี คนงานสร้างทางรถไฟ ที่ทหารญี่ปุ่นเรียกว่า “ฮิโร” เป็นข้อมูลอีกด้านหนึ่งของทหารญี่ปุ่น แตกต่างไปจากที่หนูเคยรู้...”

“...โรงงานกระดาษแห่งแรกของประเทศตั้งอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี เมืองกาญจน์เคยมีไม้ไผ่มาก แคมป์มีต้อนเดียวก็หากินได้ ตัดไม้ขนไปขายที่ “ช่อง” (สถานที่รับซื้อไม้ไผ่) เป็นช่องนายบุญ ช่องนายจัน ล่องแพไปขายที่แม่กลอง ราชบุรี เดียวนี้ไม้ไผ่แทบไม่เหลือ หนูไปค้นหาวัวไม้ไผ่หายไปไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะอะไร และชาวบ้านจะทำอะไรกิน...”

“...หนูศึกษาเรื่องราวความสุขของชาวสวน ที่ตลาดน้ำท่าคาละ...”

“...ลองอ่านเรื่อง สุขาภิบาลกับการเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าประวัติศาสตร์ท่าลอม ของกลุ่มผมสิครับ เป็นประวัติศาสตร์หน้าใหม่จากกลุ่มผมเอง...”

“...กลุ่มหนูศึกษา วิถีชีวิตคนจากการทำปูนแดง เปลี่ยนแปลงทั้งคนทำและคนใช้ปูนละ...”

“...ความคงอยู่ เลื่อนไหล หายไป ของวิถีไทยทรงดำ ที่บ้านหนองจิก เป็นหัวข้อของกลุ่มผมครับ...”

“...นครปฐมเปลี่ยนแปลงเร็วมากครับ งานของกลุ่มผมเรื่อง สายน้ำที่เปลี่ยนไปในคลองจินดา เล่าเรื่องการปรับตัวของชาวสวนครับ...”

“...ชาวสุพรรณศึกษาประวัติศาสตร์จากปลาแม่น้ำ ปลาหมักละ...”

ฯลฯ

คำพูดเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งจากยววิจัย 124 โครงการ 98 โรงเรียน ที่ร่วมในโครงการยววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นภาคกลาง นักเรียน 5 ครูที่ปรึกษา 1 ได้พัฒนาหัวข้อวิจัย ผักผัวยุทธเพื่อพัฒนาเทคนิคการเก็บข้อมูล การตั้งคำถาม เน้นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ผ่านคำบอกเล่าจากชุมชน สังเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงเป็นประวัติศาสตร์นิพนธ์เชิงสารคดีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้มีการจัดกิจกรรม “หนุนเสริมคืนความรู้สู่ชุมชน” เพื่อนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในรูปแบบของนิทรรศการตามจังหวัดต่างๆ และในท้ายที่สุด ทุกโครงการได้ร่วมกันนำเสนองานวิจัยในรูปแบบของนิทรรศการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงาน “รวมพลังยววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นภาคกลาง” ที่จัดไปเมื่อวันอังคารที่ 2 กุมภาพันธ์ 2553 ณ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

*ผู้ประสานงานโครงการยววิจัยฯ ภาคกลาง สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ศาลาया จังหวัดนครปฐม ที่ผ่านมา

พลังและคุณค่าของความร่วมมือในการเสริมสร้างให้เยาวชนได้รู้จักวิธีการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของตนในครั้งนี้ นอกจากจะนำไปสู่การขับเคลื่อนการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ ที่ครูได้เปลี่ยนบทบาทจาก ‘ผู้ใช้ความรู้’ เป็น ‘ผู้สร้างความรู้’ และนำไปประโยชน์ไปสู่นักเรียนแล้วนั้น ทักษะการวิจัยยังกลายเป็นเครื่องมือที่ฝึกให้เยาวชนหรือ “ยูววิจัย” ได้ตระหนักรู้ ถึงความสลับซับซ้อน และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม นับว่าเป็นการเพาะเมล็ดพันธุ์ให้กับคนรุ่นใหม่ที่สามารถพัฒนาตัวเองได้อย่างรู้เท่าทัน ร่วมตัดสินใจและไม่ยอมสยบต่อการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เป็นประโยชน์ ซึ่งได้ก่อตัวขึ้นกับชุมชนของตนได้เป็นอย่างดี

การบูรณาการเรือนไทยกับมิติในมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย

อนุรักษ์ ก้านจันทร์*

งาน“ชมจันทร์ วันศาลาया” สิ้นสุดลงแล้ว แต่ภารกิจของเรายังคงดำเนินต่อไป สิ่งที่เหลือไว้คือภาพแห่งความทรงจำที่คละเคล้าไปด้วย คราบน้ำตาล รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ที่คงอยู่ในใจทุกคนตลอดไป ซึ่งมีใช้สิ่งสำคัญ หากย้อนเวลากลับไป สิ่งที่เราคาดหวังคงมิใช่เพียงเรื่องกำไรหรือขาดทุน แต่หมายถึงความลุล่วงของงานที่พวกเราอยากทำมันให้ดีที่สุดเท่าที่กำลังและสติปัญญาจะทำได้

ยอดเงินบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธาต่างทยอยมาเป็นระยะ ทั้งหลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น หลักแสน จนถึงหลักล้าน ตั้งแต่ก่อนเริ่มงานเสมือนน้ำหล่อเลี้ยงจิตใจของพวกเราทุกคน เมื่อยามอ่อนล้าหรือท้อแท้พวกเราจึงไม่เคยท้อถอยหรือสิ้นหวังหยุดกลาง

ครัน ในขณะที่สถานการณ์ของสถาบันฯ ประสบภาวะยากลำบาก ด้วยความร่วมมือร่วมใจของพวกเรางานจึงผ่านไปได้ด้วยในดีสายตาของผู้ชมเบื้องหน้า ทว่าเบื้องหลังกลับมิได้สวยงามดังภาพที่ปรากฏ พวกเราต้องคอยลุ้นระทึกอยู่แทบทุกลมหายใจเข้าออกที่ไม่ค่อยทั่วท้องนัก จนกระทั่งเพลงสรรเสริญพระบารมีและเสียงพลุดอกไม้ไฟดัง ความกังวลหนักอกหนักใจทั้งหลายทั้งปวงจึงมลายหายไปหมดสิ้น

สรุปยอดการบริจาคได้เงินมากกว่า 8 ล้าน มหาวิทยาลัยจึงรีบดำเนินการปรับปรุงอาคารเรือนไทยต่อทันที แม้จะไม่สามารถคลุมถึงแบบปรับปรุงทั้งหมด แต่ก็ได้ซ่อมแซมส่วนตัวเรือนที่ถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งครั้งนี้พวกเราได้เข้ามามีส่วนร่วมด้วยอีกครั้ง นั่นเชื่อว่า“หนทางจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ” ความเหนื่อยยากได้ก่อตัวขึ้นอีกครั้ง แต่พวกเรายินยอมพร้อมใจเผชิญรับด้วยความเต็มใจ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เรื่องของตัวเงินหากอยู่ที่ระบบการจัดการที่ “ยืดหยุ่น” แต่ “ทรงประสิทธิภาพ” ที่ต้องเรียนรู้และเท่าทัน

ณ เวลานี้พวกเราตระหนักว่า เรามิได้เดินอยู่บนหนทางที่ยาวไกลและไม่มีจุดสิ้นสุดเพียงผู้เดียว แต่เรามีกัลยาณมิตรผู้เป็นเพื่อนร่วมทางและผู้ใหญ่ที่คอยนำทางตั้งแต่เริ่มสร้างเรือนไทยเรื่อยมาจนถึงครั้งงาน“ชมจันทร์ วันศาลาया” ซึ่งทำให้เราก้าวสู่นาคต่อไปอย่างมีเหตุด้วยใจความมุ่งมั่นและมั่นคง

* เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

สร้างความรู้จากการฟัง

เรื่อง: โสฬส ศิริไสย์*

เรียนรู้จากการฟังกับ Otto Scharmer

Otto Scharmer เป็นอาจารย์สอนที่ MIT (Massachusetts Institute of Technology) และเป็นผู้ก่อตั้ง Emerging Leaders Innovate Across Sectors –ELIAS ซึ่งเป็นสถาบันให้คำปรึกษาและฝึกอบรมเกี่ยวกับการสร้างผู้นำในองค์กรภาครัฐและเอกชนระดับโลก

ความสำเร็จของนักวิชาการระดับโลกวันนี้คือ การเอาธรรมะของศาสนาพุทธไปเขียนในแนว ”ธรรมวิทยาศาสตร์” คือเขียนด้วยสำนวนภาษาแบบตะวันตก โดยไม่ยึดติดกับกรอบจารีตเดิมที่เต็มไปด้วยคำบาลีสันสกฤต ผลก็คือทำให้งานเขียนของเขา มีความสดและใหม่ ช่วยให้คนตะวันตกสามารถเข้าถึงสาระทางธรรมได้ง่ายขึ้น โดยไม่ติดอุปสรรคของคำศัพท์ภาษาที่ไม่คุ้นเคย งานของชาเมอร์จึงเป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับการนำนามธรรมที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน มาเป็นความรู้ที่ทำให้เกิดคุณภาพใหม่ (transcended knowledge) และสามารถนำไปพัฒนาภาวะผู้นำได้กับคนทุกชาติทุกภาษา

งานเขียนเรื่อง Theory U ชาเมอร์แบ่งการฟังออกเป็น 4 ระดับ คือ

ระดับที่หนึ่ง การรับฟังแบบดาวน์โหลด (downloading listening) เป็นการคัดลอกสิ่งที่ได้ยินทั้งหมด และแสดงผลการได้ยินแบบตรงไปตรงมา คือ ได้ยินอย่างไร ก็จดจำและนำไปพูดต่อหรือปฏิบัติตามอย่างที่ได้ยิน

ระดับที่สอง การรับฟังแบบเลือกฟัง (factual listening) เป็นการเปิดรับฟังเฉพาะจุด เช่น ฟังเพราะเหตุว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นตรงกับสิ่งที่อยากรู้ ฟังการรับฟังเพราะสิ่งที่ได้ยินไม่ตรงกับสิ่งที่ต้องการรับฟัง หรือเพราะเหตุว่า สิ่งที่ได้ยินไม่ตรงกับสิ่งที่ตนเองเข้าใจ

ระดับที่สาม การฟังเอาใจเขามาใส่ใจเรา (empathic listening) เป็นขั้นการรับฟังที่สูงขึ้นซึ่งเกิดจากผู้ฟังสามารถเปิดใจรับรู้ความจริงในแง่มุมของผู้อื่น สามารถสัมผัสความรู้สึกของคนอื่น เอาความรู้สึกของคนอื่นมาเป็นความรู้สึกของตัวเองได้ เมื่อคนสามารถเข้าถึงการฟังในระดับนี้ได้ พรหมแดนความแตกต่างระหว่างตัวเองกับคนอื่นจะเริ่มเจือจางและสามารถระลึก (sensing) ความเชื่อมโยงระหว่างตนเองกับผู้อื่น

ระดับที่สี่ การฟังเสียงที่ดังจากภายในของตัวเอง (generative listening) การเข้าถึงการฟังระดับนี้ สามารถทำได้ด้วยการฝึกฝนทางจิตให้เกิดสมาธิ

เสียงจากภายในเกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้เขียนนึกถึงประสบการณ์เมื่อครั้งที่เอาตัวเองไปฝึกสมาธิกับพระนักปฏิบัติกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น แต่ก่อนอื่นต้องขอบอกไว้ก่อนว่า ประสบการณ์นี้เป็นประสบการณ์สั้นๆที่เกิดขึ้นเพียงชั่วคราว และไม่สามารถอ้างได้ว่าผู้เขียน มีศักยภาพในการฟังระดับนี้อย่างเป็นนิจ

เรื่องมีอยู่ว่าคืนหนึ่ง “พระอาจารย์” สั่งให้ผู้เขียนกางเต็นท์นอนในป่าเพียงลำพัง ท่านคงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เขียนอยู่กับความสะดุ้งกลัว จิตจะได้ตื่นตลอดเวลา จะได้ฝึกสมาธิได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่่วงเหงาหาวนอน เหตุการณ์เป็นไปตามคาด คือ ผู้เขียนไม่กล้าหลับตา เพราะมีเสียงแปลกประหลาดดังรบกวนอยู่ตลอดเวลา ความจริงก็คือเสียงลมพัด เสียงกิ่งไม้หัก เสียงสัตว์กลางคืน ฯลฯ แต่เพราะความแปลกใหม่ ไม่คุ้นชินทำให้ความตื่นกลัวเข้าครอบงำ และคิดปรุงแต่งต่างๆนานา

จิตใจอันขาดเลลาอยู่กับความสะดุ้งกลัวตั้งแต่สามทุ่มถึงตีหนึ่ง เหงื่ออาผแตกพลั๊ก ไม่กล้าแม้จะกระดิกตัว สังเกตดูประสาทไขสันหลังสะดุ้งวาบทุกครั้งเมื่อมีเสียงดังเกิดขึ้นและอธิบายไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไร เป็นความทุกข์ที่สาหัสที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต ไหนจะกลัว ไหนจะปวดขา ปวดเข่า ไหนจะร้อนตับแตก แล้วยังต้องมากลัวอีก

เมื่อความกลัวดำเนินไปจนถึงที่สุด ก็มีเสียงชนิดหนึ่งดังขึ้นมาจากภายในตัวเอง คือในขณะที่สิ้นเป็นเจ้าเข้าอยู่นั้น มีคำถามดังขึ้นมาในใจ กลัวอะไรกันนี้ ใครหรือที่กำลังกลัว ตัวที่กำลังกลัวอยู่หน้าตาเป็นแบบไหน ปรากฏว่า ตอบคำถามเหล่านั้น ด้วยเหตุด้วยผลไม่ได้เลย แต่สังเกตว่า ประสาทไขสันหลังที่กำลังตื่นกลัว กับคนที่กำลังตั้งคำถาม เป็นคนละส่วนกัน เพราะเสียงที่ตั้งอยู่ภายใน สงบนิ่งและเยือกเย็น ผิดกับอาการที่เกิดขึ้นกับประสาทไขสันหลังที่กำลังร้อนรุ่มและลนลาน

เสียงที่เกิดขึ้นจากภายในดังอยู่เป็นระยะๆ ใครกลัว กลัวอะไร และที่กำลังกลัวอยู่ หน้าตาเป็นอย่างไร เคยเห็นไหม ในขณะที่ไล่ถามไปเรื่อยๆ ความกลัวเริ่มลดลง ไม่แสดงอาการลนลาน ร้อนรุ่มเหมือนช่วงก่อนที่จะมีเสียงภายในเกิดขึ้น เมื่อความกลัวลดลง ก็มีเวลาพิจารณาที่มาของเสียงเหล่านั้นอย่างใคร่ครวญ และเปิดโอกาสให้กับความเป็นไปได้อื่นๆ มากขึ้น เช่น อาจจะเป็นเสียงหนูที่ออกหากิน เสียงลมพัด เสียงเสียดสีของกิ่งไม้ ฯลฯ

คำคืนอันสุดแสนทรมานผ่านไป ผมสรุปเอาจากประสบการณ์ครั้งนั้นว่า เสียงที่ตั้งขึ้น เป็นเสียงของ “สติ” ของเราเอง เป็นตัวสติที่ทำให้สามารถตั้งหลักเผชิญหน้ากับปรากฏการณ์ และใช้ความคิดพิจารณาอย่างใคร่ครวญเพื่อพาตัวเองออกจากความกลัว ผู้เขียน

* อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

คาดคะเนว่า ถ้าหากไม่มีเสียงเหล่านี้ดังจากภายใน ตัวเองอาจจมอยู่กับความหวาดกลัวทั้งคืน หรือวิ่งออกจากเตียง หวีตร้องแบบคนเสียสติก็ได้ ใครจะไปรู้

ประสบการณ์ครั้งนั้นสอนผู้เขียนหลายอย่าง การไม่เป็นอิสระจากความกลัว ความไม่รู้ เป็นโทษอย่างมหันต์ เพราะความกลัวและความไม่รู้นี้ จะพาให้คิดเตลิดเปิดเปิงไปเรื่อย และนำความทุกข์เข้าหาตัวเอง แต่โชคดีที่ยังมี “เสียงแห่งสติ” เจริญออกมา (generate) ขึ้นมาทันเวลา ช่วยกระตุ้นให้หยุดคิด เพื่อตั้งหลัก พิจารณาสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตามที่มันเป็นจริง และปลดปล่อยตัวเองออกจากอำนาจของความกลัว

ย้อนกลับไปคิดถึงวันนั้น ทำให้ผู้เขียนรู้สึกเสียดายที่เสียงแห่งสติถูกกลบด้วยเสียงอื้ออึงของความคิดอีกแล้ว คงต้องกลับไปอยู่กับความสะอึกกลัว เพื่อฝึกฝนจิตใจตัวเองอีก

อ้างอิง

Scharmer C.O 2007 Theory U Leading from the Future as it Emerges The Social technology of Presensing, MIT Cambridge

Scharmer C.O (2007) Addressing the Blind Spot of Our Time An Exclusive Summary of the NewBook by Otto Scharmer Theory U: Leading from the Future as It Emerges. www.TheoryU.com

บุคลากรสถาบันฯ ร่วมเสนอผลงานทางวิชาการ

เมื่อวันที่ 25-26 กุมภาพันธ์ 2553 ดร.ศิริจิต สุนันตะ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวัฒนธรรมและการพัฒนา ได้รับเชิญให้เข้าร่วมเสนอผลงานวิชาการในการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง Rural-Urban Networks and Transitions in Asia: Re-Spatializing Cultural and Political Imaginaries จัดโดยกลุ่มวิจัยความเป็นเมืองในเอเชีย (Asian Urbanism Cluster) ณ สถาบันวิจัยเอเชีย มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอและแลกเปลี่ยนมุมมองทางวิชาการในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างเมืองกับชนบทในภูมิภาคเอเชีย และเพื่อพัฒนาองค์ความรู้เรื่องความเป็นเมืองจากมุมมองของเอเชีย โดยมีนักวิชาการ 13 ท่าน จากหลากหลายประเทศได้รับเชิญให้เข้าร่วมนำเสนอผลงานวิจัยที่มาจาก 4 ประเทศในเอเชีย ได้แก่ อินเดีย ไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย ในส่วนของการวิจัยจากประเทศไทย นักวิจัย 3 ท่าน ได้แก่ ดร.พิชญ พงษ์สวัสดิ์ จากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รศ.ดร.ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ ดร.ศิริจิต สุนันตะ จากมหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมกันเสนอประเด็นศึกษา ภายใต้หัวข้อ “การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและพื้นที่กับการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองในประเทศไทย” โดย ดร.ศิริจิต สุนันตะ เสนอเรื่อง “ความคิดเห็นต่อเมย์ฝรั่งในสังคมไทย” นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการระดับแนวหน้าจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์และมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา เข้าร่วมอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผลงานที่นำเสนอในการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้จะนำไปตีพิมพ์เผยแพร่ร่วมกันต่อไป

เปิดช่องทางทักทาย

สวัสดีครับผู้อ่านทุกท่าน จดหมายข่าวฉบับนี้มีเรื่องที่น่ายินดีควรแจ้งให้ทราบหลายเรื่องครับ เริ่มด้วยการขอใช้โอกาสนี้ร่วมแสดงความยินดีและขอต้อนรับคณะผู้บริหารชุดใหม่ของสถาบันฯ ซึ่งมีรองศาสตราจารย์ดวงพร คำณณวัฒน์ เป็นผู้อำนวยการสถาบันฯ (รายละเอียดโปรดอ่านหน้า 2 ครับ) ขอแสดงความยินดีกับ ศาสตราจารย์ ดร. สมทรง บุรุษพัฒน์ ในโอกาสที่ผลงานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบคำลักษณะนามในภาษาตระกูลไท กะได” ได้รับรางวัลผลงานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ จากการตัดสินรางวัลผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติของมหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี พ.ศ. 2552 และขอแสดงความยินดีกับคุณจิตติกานต์ จินารักษ์ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือก (จากทั่วประเทศ) เข้ารอบสุดท้ายในการสรรหาและเชิดชูผู้ทำคุณประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน ประจำปี พ.ศ. 2552 ส่วนเรื่องที่น่ายินดีสำหรับผู้ติดตามจดหมายข่าวของสถาบันฯ ก็คือ จดหมายข่าวจะมีคอลัมน์ประจำชื่อว่า “สร้างความรู้จากการฟัง” ซึ่งจดหมายข่าวได้เรียนรู้และได้รับเกียรติจากอาจารย์ ดร.โสฬส ศิริไสย์ เป็นผู้เขียนประจำคอลัมน์ดังกล่าวเพิ่มเติมด้วยเรื่อง “เรียนรู้จากการฟังกับ Otto Scharmer”

สำหรับเนื้อหาภายในจดหมายข่าวฉบับนี้ยังคงมีความน่าสนใจเช่นเคยครับ เริ่มจาก “เสี้ยวหนึ่งของฉางชา” โดย อาจารย์อนันต์ สบถุักษ์ “การสร้างอัตลักษณ์ในศาสนาซิกข์” โดย คุณนำพงศ์ ฉิมสุข “ภาพเป็นข่าว” โดย คุณศศิฎา จัทรโชติพัฒน์ “โครงการยุววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นพื้นที่ภาคกลาง” โดย คุณเขวามันนัส ประภักดิ์ ควีนหลงจากงานชมจันทร์วันศาลาาเรื่อง “การบูรณะอาคารเรือนไทยฯ กับมิติใหม่ของสถาบันฯ และมหาวิทยาลัยฯ” โดย คุณอนุรักษ์ ก้านจันทร์ และข่าวการเข้าร่วมเสนอผลงานวิชาการ ณ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ โดยอาจารย์ ดร.ศิริจิต สุนันตะ หวังว่าผู้อ่านทุกท่านคงจะได้รับสารประโยชน์ จากจดหมายข่าวฉบับนี้เช่นเคยนะครับ แล้วพบกันใหม่ครับ

บรรณาธิการ

เจ้าของ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

จังหวัดนครปฐม 73170

โทรศัพท์ 0-2800-2341

โทรสาร 0-2800-2332

E-mail: lcsuttilak@mahidol.ac.th

Web page: <http://www.lc.mahidol.ac.th>

ที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสถาบันฯ

รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร

บรรณาธิการ

นายสุทธิลักษณ์ สูงห้างว้า

กองบรรณาธิการ

งานผลิต และเผยแพร่ผลงานวิชาการ

ประสานงาน

นางสาวอำไพ หนูเล็ก

ศิลปกรรม

นางสาวกานดา ยากี้

ภาพ

งานเทคโนโลยีการศึกษาและประชาสัมพันธ์

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา

9/1205 หมู่ 1 ถนนสะแกงาม แขวงแสมดำ

เขตบางขุนเทียน กทม. 10150

โทรศัพท์ 0-2462-0303

ไม่ถึงผู้รับโปรดส่งคืน

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำบลศาลายา อำเภอกุสุมาลย์ นครปฐม 73170

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน

ใบอนุญาต 11/2543

ปทจ.ศาลายา

ผู้สนใจ ต้องการทราบข้อมูลข่าวสารของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย จาก “จดหมายข่าว”

ติดต่อ คุณอำไพ หนูเล็ก งานผลิต เผยแพร่ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม